

מגילת אסתר "פורימית" – תשובון למורה

פרק א'

שמעתם על אחשוורוש?! הוא היה מלך גדול ורשע, וכשעלה על כסא מלכותו, החליט לעשות משתה לכל עמו. במשך שנה תמימה הראה להם את עושרו, ואחר כן עשה שבעת ימים משתה נוסף לכל תושבי שושן. ביום השביעי החליט אחשוורוש לקרוא לושתי המלכה. איני יודע מדוע רצה אותה, ובודאי שלא ברור לי מדוע הוא בכבודו ובעצמו הלך לקרוא לה. בכל אופן - ושתי לא הסכימה! אחשוורוש החוויר והאדים לסרוגין ברוב כעסו, וחמתו בערה בו. הוא התייעץ עם ממוכן כדת מה לעשות במלכה ושתי, והחליטו להרוג את ושתי ולהמליך במקומה את אסתר.

פרק ב'

אחר הדברים האלה נרגע המלך ויפסק להתעצבן, וישמע לעצת ממוכן לאסוף נערות רבות, על מנת לבחור מתוכן את המלכה הראויה. גם אסתר בת מרדכי נלקחה בעל כורחה אל בית המלך. מאמצים רבים עשתה המסכנה כדי להינצל מן הגזירה ואף אזרה עוז וגילתה שהיא יהודייה. אך מאומה לא עזר, משמים נגזרה הגזירה, ולאחר שישה חודשים, בחודש אדר, נלקחה אסתר אל המלך, ותישא חן וחסד לפניו, ויישם כתר מלכות בראשון וימליכה תחת ושתי.

בימים ההם, ויבקשו בגתן ותרש, שני שרי המלך, לשלוח יד באחשוורוש, וייוודע הדבר למרדכי ויהרגם.

פרק ג'

אחר הדברים האלה גידל המלך אחשוורוש את המן הרשע מעל כל השרים, ויצו את כולם מלבד מרדכי לכרוע ולהשתחוות להמן, וירא המן כי אין מרדכי כורע ומשתחוה לו, וימלא חמה, ויבקש להתנקם בכל היהודים מנער ועד זקן, טף ונשים. וישב המן ויחשוב - איזהו החודש הראוי לכך, ויחליט לבסוף על חודש אדר.

וייגש המן אל המלך, ויאמר לו: "בחייך, הרוג נא את כל היהודים", ויאמר המלך בחיוך אכזרי: "בשמחה, מדוע לא?! תמורת עשרת אלפים כיכר זהב מסכים אני לכך בכל ליבי".

ויכתוב המן כל זאת, ויחתום בטבעתו, וישלח רצים אל כל מדינות המלך, גלוי לכל העמים להיות עתידים ומוכנים לטבוח ביהודים ביום הזה - י"ד באדר. והמן ישבו לשתות, והעיר שושן נבוכה.

פרק ד'

כשמוע מרדכי ושאר היהודים את הגזירה האכזרית, ויצומו ויבכו ויתאבלו, ויאמר מרדכי להתך לצוות את אסתר לבוא עימו אל המלך להתחנן ולבקש להציל את עםם. ותפחד אסתר ותען: "הרי יש בכך סכנת מות, לבוא אל המלך בלא הזמנה, ואני כבר שבוע שלם לא נקראתי אליו, והיה אם לא יושיט לי את טבעתו, דיני ייחרץ למיתה". ויען לה מרדכי ויאמר: "אסתר, החיים אכן קשים, אך אין ברירה, זהו התפקיד שייעד לך הקב"ה, ועליך למלא זאת בנאמנות", ותשתכנע אסתר ותאמר בהחלטיות: יצומו נא כל היהודים יומיים תמימים, רק אני אוכל מעט ואגש אל המלך, ויהי מה".

פרק ה'

לא התמהמה אסתר, ועוד באותו יום נגשה אל המלך. ויאמר לה המלך: "מה בקשתך? אמרי נא ואמלאנה". ותאמר: "להזמין את המלך והמן אל המשתה". וישאל המלך שוב במשתה היין השני: "מה בקשתך?" ותאמר: "עוד משתה". ויצא המן מהמשתה רוגז על כי הטריחו אותו לשווא אל בית משתה היין. וכראותו את מרדכי אשר לא קם ולא זע ממנו, התרגז עוד יותר, ויבוא אל ביתו ויאמר לזרש אשתו: אעשה עץ גבוה חמישים אמה, ועוד הערב אבקש מהמלך לתלות את מרדכי על העץ.

פרק ו'

בלילה ההוא נדדה שנת המלך, ויאמר להביא לפניו תהילים וספר דברי הימים אשר למלך, וימצא כתוב שמרדכי הציל את המלך וטרם בא על שכרו. ברגע זה הגיע המן אל בית המלך, וישאל אותו המלך לכבוד אשר הוא מבקש לעצמו. ויען המן ויבקש שמרדכי ירכיבהו ברחוב העיר בלבוש מלכות ויקרא לפניו: "ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו". ויאמר המלך להמן: "מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דיברת, ועשה כן למרדכי היהודי". ויעש כן המן ואחר כך הלך מיד אל משתה אסתר.

פרק ז'

ותאמר אסתר למלך במשתה היין: "ידע נא אדוני המלך כי **לעבדים ולשפחות נמכרנו**, ואין אני יכולה להחריש על כך, המן הוא האיש הרע אשר מלאו ליבו לעשות כן. ויאמר **התך**: "גם הנה העץ אשר עשה המן עומד בביתו גבוה חמישים אמה". וישפשף המלך בהנאה את שתי ידיו זו בזו, ויאמר בשמחה: "יופי, תלו עליו את המן **ועשרת בניו**". ויתלו אותם על העץ, וימותו - עד היום הזה...

סיום המגילה (פרקים ח', ט', י')

ויישם המלך את מרדכי על בית המן, ויורשה למרדכי ואסתר לכתוב על כל היהודים כטוב בעיניהם ולחתום **בקולמוס** המלך. וייכתב אשר נתן המלך רשות לכל היהודים להיקהל ולעמוד על נפשם, ולהרוג באויביהם בי"ג באדר. והעיר שושן צהלה ושמחה. ויכו היהודים באויביהם **בכל מדינות המלך חמש מאות איש**, ואת עשרת בני המן **הרגו בתליה**, **וביזה רבה לקחו כיד המלך**. ותבקש אסתר מהמלך להתיר ליהודים אשר בשושן להרוג בשונאיהם גם ביום המחרת, ויעש המלך כרצונה. על כן, ביום אשר נחו היהודים ממלחמתם, עושים אנו יום משתה ושמחה, משלוח מנות ומתנות לאביונים, תחפושות, ושוק פורים.

פ ו ר י ב ש מ ח !!!